

عنوان مقاله:

بررسی چگونگی برقراری ارتباط پرستاران با بیماران بستری در بخشهای داخلی قلب د بیمارستانهای وابسته به وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی تهران بهمن ۱۳۷۱

محل انتشار:

نشریه پرستاری ایران، دوره 12، شماره 16 (سال: 1377)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

فریده جزء کبیری
فرخ سهیل ارشدی
فرح دخت رنجبر
پرویز کمالی

خلاصه مقاله:

این پژوهش یک مطالعه توصیفی است که به منظور بررسی چگونگی برقراری ارتباط پرستاران و بیماران بستری در بخشهای داخلی قلب در بیمارستانهای وابسته به وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی شهر تهران انجام شده است. این پژوهش در بخشهای داخلی قلب ۱۲ بیمارستان وابسته به وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی تهران صورت گرفته است. واحدهای مورد پژوهش سی تن از پرستاران فارغ التحصیل سه ساله یا چهار ساله پرستاری بوده اند که در زمان انجام پژوهش بعنوان پرستار بالینی در بخشهای داخلی قلب بیمارستانهای فوق الذکر در شیفت صبح و عصر مشغول به کار بوده اند. پژوهشگر با استفاده از دو برگه مشاهده ارتباط کلامی و غیر کلامی که محلی برای اندازه گیری زمان نیز در آن در نظر گرفته شده بود و ساعت مخصوص اندازه گیری زمان (کرونومتر) و ساعت مچی، کیفیت ارتباط کلامی و غیر کلامی و کمیت ارتباط برقرار شده بین پرستاران و بیماران بستری در بخش داخلی قلب را مورد بررسی قرار داده است. یافته های این پژوهش نشانگر آن است که تعداد پرستارانی که در مورد مسائل مختلف مطرح شده با بیمار ارتباط کلامی و غیر کلامی برقراری نمایند بسیار کم و ناچیز است و پرستاران اکثرا با بیماران ارتباط کلامی و غیر کلامی برقرار نمی نمایند. از نظر زمان برقراری ارتباط کلامی و غیر کلامی نیز زمانی که صرف می شود بسیار اندک است. جهت بررسی تعداد دفعات برقراری ارتباط کلامی و غیر کلامی پرستار با بیمار برحسب متغیرهای سن بیمار، جنس بیمار، وضع تاهل بیمار، شیفت صبح یا عصر، تعداد روزهای بستری و غیره از آزمون تی و ضریب همبستگی پیرسون استفاده گردید که در مجموع یافته های این پژوهش بیانگر این است که ارتباط و همبستگی بین تعداد دفعات برقراری ارتباط کلامی و غیر کلامی و متغیرهای مذکور وجود ندارد.

کلمات کلیدی:

Nurse- patient communication, Communication, Cardiac patients, Nursing

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1714401>

